

[Glistrup]

skal udformes, og hvor der kan være grund til at sige – det gælder f. eks. forureningslove, så det vil navnlig være under miljøministerens område – at her må vi bevare straffen for simpel uagtsomhed.

Så sagde ministeren, at han ikke havde hørt nogen generel kritik af den nuværende ordning, og at den derfor måtte være god. Det kommer selvfølgelig an på, i hvilke kredse man færdes. Jeg kan godt se, at hvis man færdes specielt i embedsmandskredse, er det vældig praktisk i dagens forhandlinger at kunne sige til den, der faktisk ikke kan finde ud af systemet: hvis du nu ikke makker ret, kan vi faktisk få en straffesag på dig, for næsten alt kan kaldes simpel uagtsomhed. Men der er andre kredse i dette land – og vel nok kredse, som vi i meget vidt omfang skal lægge an på, hvis vi skal ud af den nuværende almindelige miserabilitet ude i produktionslivet – som i allerhøjeste grad vil føle det som en lettelse, at man ikke har dette straffesværd hængende over hovedet, bare man skrider til den mindste afvigelse fra denne bonus pater familias standard, som vi rent ud sagt sikkert alle sammen må indrømme at det er meget få i og uden for kristeligt folkeparti der kan leve op til, så man virkelig i det daglige aldrig handler simpelt uagtsomt. Vi må vistnok tilstå, at de fleste af os er syndere for Herren i den henseende, og der er ingen grund til at sætte hele samfundets straffeapparat i sving, bare fordi man udviser en uagtsomhed, som ikke er grov, medmindre vi er ude i disse helt enestående tilfælde, som jeg nævnte, med olieforurening og lignende ting.

Så var hr. Bernhard Baunsgaard og fru Alice Hedegaard inde på, at man måske nok skulle til at gennemgå lovene, og det kan selvfølgelig være meget praktisk at gennemgå lovene for at se, hvor man eventuelt kan indføre en bestemmelse om, at simpel uagtsomhed ikke straffes. Men vi ved på forhånd, at den gennemgang vil føre til, at i langt, langt de fleste af lovene må vi indføre den regel, at simpel uagtsomhed ikke straffes.

Det af hr. Bernhard Baunsgaard særligt fremdragne tilfælde i det lovforslag, som var til første behandling her for et par dage siden, er jo bare ét eksempel på den emnekreds, vi her behandler. Og så er det nu engang rarest i den tid – kort eller lang – som det nu tager at gennemgå lovene, at vi indstiller os efter den retningslinje, at det, der

skal være det almindelige og ganske givet bør være det almindelige under nutidens forhold, også er den formodningsregel, som står i straffelovens § 19. Nogle af de undtagelsestilfælde, der kan være tale om, skulle vi nok kunne fange under den behandling, vi nu i den lange, trælsomme vinter skal underkaste dette forslag.

Hr. Anders Andersens bekymring gik på, at hvis man vedtog sådan en regel, ville grænsen i praksis mellem grov og simpel uagtsomhed forskydes. Ja bevares, der kan selvfølgelig altid komme den slags forskydninger! Jeg tror nu ikke, det har så meget at gøre med selve det bestående problem, for jeg tror ikke, at der i praksis vil være nogen særlig trang til at straffe den simple uagtsomhed. Men nu forskydes grænsen jo imellem den simple uagtsomhed og det hændelige, fordi man altid mener, at når man kan straffe for simpel uagtsomhed, har en mand såmænd nok alligevel lavet noget, der er simpelt uagtsomt, og derfor kan man uden videre give sig til at køre en sag på ham, hvis man har set sig lidt sur på ham. Derfor er der al mulig grund til at tro, at selve indholdet af de subjektive krav i straffelovens § 19 vil komme til ære og værdighed i det praktiske retsliv, hvis det virkelig var således, at man skulle helt op i kategorien grov uagtsomhed.

Så sagde hr. Anders Andersen, at man kunne da bare forvente, at administrationen handlede tilstrækkelig smidigt og derigennem nogenlunde fik løst problemet. Men vi kan nu engang ikke her i folketinget skyde noget fra os og sige, at det må administrationen se at klare. Ansvar et hviler ét eneste sted på dette område som på næsten alle andre områder, hvor der er noget galt, stort eller småt, i det danske samfundsliv, nemlig på folketinget. Det er folketinget, der skal indrette loven, så loven stemmer med folks retsbegreber. Vi kan ikke bebrejde administrationen, når vi har den lov, som vi har i øjeblikket, at den er lovmedholdelig og forholdsvis nidkær. Derfor er hr. Anders Andersens løsning ikke nogen god løsning.

Og for at der dog skal være en enkelt af talerne her på denne talerstol, der kan anbefale forslaget til vedtagelse, vil jeg meget gerne slutte med en sådan anbefaling.

H. C. Hansen (FP):